

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

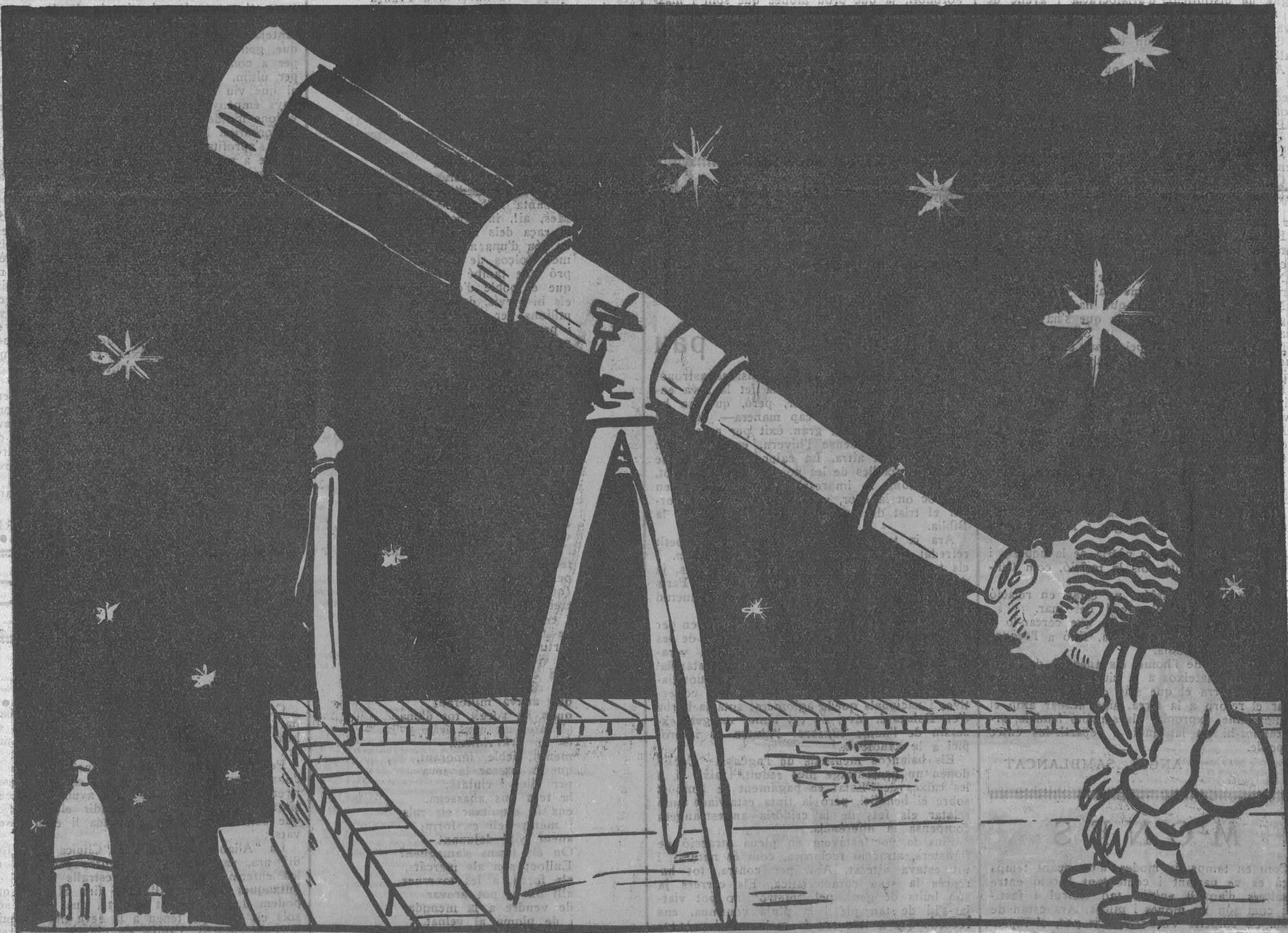
(Antiga casa J. López Bernagós)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

MIRANT EL TEMPS

—Em sembla que enloc de ploure fang com l'altre dia, ara plouran pans de tres lliures

EL AÑO EN LA MANO

Almanaque - Enciclopedia de la vida práctica para 1927

Un tomo encuadernado, Ptas. 2

Un tomo en rústica, Ptas. 1'50

EPIDEMIA BENEFACTORA

Mr. Henri de Jouvenel es queixa amargament de l'epidèmia—diu ell—d'Internacionals que està envaint el món després de la guerra.

Internacional d'Amsterdam, Internacional de Moscou, Internacional de la Societat de Nacions, Internacional de Monroe, Internacional de les Cambres de Comerç, Internacional de la Banca, Internacional dels futbolistes, etc., etc.

En fi, una veritable epidèmia, escriu Mr. de Jouvenel a "Le Journal".

A un nacionalista "enragé" no és estrany que aquesta florida de sentiments solidaris, que aquest creixent afany d'aproximació entre els pobles li sembli una epidèmia.

Nosaltres, en canvi, trobem que és una benedicció.

Es el penediment de tants anys de guerra, d'efusió de sang, d'hostilitat homicida i suïcida.

Es la compensació de tants crims.

Si després de l'orgia vermella no hagués vingut aquesta aubada blava, seria cosa d'avorrir a la humanitat, de desesperar d'ella i maleir-la.

Benauradament, els pobles no són tan estúpids com els que de vegades els governen, com els imponderables senyors que escriuen articles a la gran Premsa.

Mentre aquests brètols atien l'odi entre les nacions, del fons de l'ànima d'aquestes brolla un sentiment fraternal, surt l'embranchida que empeny les unes als braços de les altres.

I d'això en diu "Le Journal", en diu Mr. de Jouvenel una epidèmia!

Es necessita estar foll.

Ditxosa epidèmia! S'hagués desencadenat en 1914 quan esclatà la guerra!

Quants horrors, quantes ruïnes, quantes llàgrimes ens hauriem estalviat!

Tard ve el penediment. Massa ha trigat en lluir el sol de la raó.

Però, surti quan surti aquest sol, beneït siga.

La ciutat i el camp

En Lloyd George vol convèncer als anglesos de la necessitat de tornar al camp, de girar els ulls i els braços cap a la mare terra.

De cada vint anglesos no hi ha més que un que sigui pagès.

I això que sempre ens havia semblat un signe de distinció, d'aristocràcia i avenç de la Gran Bretanya, en Lloyd George ho assenyala com un estigma.

Creiem que pateix un error greu el polític galès.

Aconsellar als anglesos que tornin al camp és tan absurd, com fora aconsellar a Lloyd George que tornés a la sabateria del seu oncle d'on ell ha sortit.

El món no pot caminar, no pot guaitar com la dona de Lot cap a enrera.

La ciutat és una flor de cultura que no podem que no devem deixar marcir.

Que a Europa i a tot arreu la proporció entre la població rural i urbana es presenti a la inversa que a la Gran Bretanya no vol dir res.

Es dir, significa que Europa, culturalment parlant, porta bolquers i no ha sortit del bressol.

No. No és la ciutat la que s'ha de ruralitzar, sinó el camp el que ha de civilitzar-se.

No és la indústria la que ha de tornar a l'agricultura, sinó aquesta la que s'ha d'industrialitzar.

No sentim nosaltres pel camp el menyspreu que senten en Lluís Capdevila i en Paco Madrid.

Ens inspira pel contrari, el pagès, el rabassaire, el conreador de la terra la simpatia més viva i la tendresa més pregona.

No creiem, però, que als pobles tot sigui pur i que la ciutat sigui un femer, un focus de corrupció.

El camp és ignorant, mesquí, retardatari. Ens dona el pa i el vi i els fruits, i l'hem d'estimar.

L'amor, però, no ens ha de cegar i fer veure blanc el que és negre i negre el que és blanc.

La terra alta no és la pàtria de la noblesa i a la baixa no habita sols la traïció, com Guimerà pretén.

La bondat i la maldat no estan en relació amb l'altura sobre el nivell del mar.

L'origen del mal no hi ha que cercar-lo a la geografia i a la topografia, sinó a l'economia i a la sociologia.

Els enemics de l'home, els enemics de l'ànima són els mateixos a la ciutat que al camp.

A Anglaterra el que s'ha de fer no és predicar el retorn a la terra, sinó acabar amb el landlordisme, expropiar als senyors feudals, arrencar-los-hi els latifundis i repartir-los entre el poble.

ANGEL SAMBLANCAT

MONES

Com en temps de modes, d'un quant temps encà es ve parlant i comentant l'acció entre nosaltres d'aquell animal tan ridícul i fastigiós com són les mones i micos. Ara estan de moda els empelts Voronoff, i fa poc, el representant d'aquest, el doctor Cardenal, ha començat les proves a Madrid, i segons manifestacions del primer operat, l'efecte, per ara, no ha fet ni el més lleu moviment. Nosaltres no desconfiem pas del descobriment del metge rus, però sí desconfiem del seu èxit. A nosaltres que ens parlin d'altres mones i millor de les de Pasqua, però no les d'en Voronoff, perquè si ell ens vol fer tornar joves, nosaltres ens hi resistirem. Éssent joves, com que els anys ens vindrien al damunt pel mateix ordenament natural, ens veuríem obligats a morir en plena joventut, i seria més que dol-

gaurir de les intimitats—almenys a París—. I el fred també fa allunyar de la imaginació tot ço que no és ponderament espiritual.

La vida intel·lectual de París és a l'hivern que es manifesta més viva. Vida de teories.

I si al capítol més important cal fer-li també lloc, és a l'hivern on el culte de l'amor té més intensa efervescència que mai. La clau és vista. Ni la política, ni les agitacions, ni les dèries altres, que el culte d'Eros tenen una prou forta preponderància per allunyar-lo.

L'hivern és presta a les confidències, al voltant del foc, de l'estufa o allunyats del radiador. Tothom es deixa requirir per la complaença de la tebior...

I quan la grisor és més evident que mai, sense cap remordiment malencònic per l'estiu allunyat, hom veu en la satisfacció dels esguards que París està en l'estació de la pau.

París.

ANTONI PENA

3 . 0 0 0

LA TIRANIA

Sovint la tirania

dóna uns tombs singulars:

els que anaven a sota

de sobte són a dalt.

Ahí Aristocràcia

tallava el bacallà;

després els reis vingueren

a fer-se forts i grans

ies varen quedar els nobles

amb un bon pam de nas.

L'Església tingué uns dies

de glòria sens igual;

manava ací a la terra

molt més que al cel encar,

i el que no anava a missa,

ja estava ben posat;

després va haver-hi a França

un desastrós trasbals;

arreu la guillotina

anava tallant caps,

i la Bastilla queia,

causant al món esclai

les ignorades forces

de Fira popular.

Ja la terrible lluita

politic-social

que havia durat segles,

s'havia apaïvat;

la bella Democràcia

es veia progressar,

venint darrera d'ella

la santa Llibertat.

Mes, ah, inextinguible

la raça dels tirans,

en féu d'una altra mena;

més dolços de tractar,

prò que també volien

que el poble d'escarràs

els hi servís, donant-los

milions per a gastar

i per a muntar fàbriques,

presiris del treball,

que havien d'ésser temples

de germanor i pau.

I s'encengué la lluita

com era natural,

entre la burgesia

que anava abassegant

tranquilla les riqueses,

i els elements de baix

que en la pobresa dura

vivien corsecats.

Per fi la cosa anava

a empentes millorant;

encar que amb compta-gotes,

venien lleis socials;

l'obrer la instrucció pública

tenia al seu abast;

pensions per la vellesa,

(que encar ningú ha cobrat),

treballar sols vuit hores,

i en deplorable cas

de tindre una desgràcia

fortuïta en el treball,

la vida assegurada,

així com el jornal...

La cosa, doncs, es veia

que anava millorant

quan ha sorgit tot d'una

al món un nou tirà;

és un tirà ridícul,

menut, feble, ignorant,

que fa passar la seva

per viles i ciutats;

la teua ens abassega,

ens fa esquitxar els rals,

i mentre ell es forra,

anem tots dejunant...

On els tirans s'amaguen?

Enlloc; són als mercats,

als forns, a les tavernes,

allí on és pot provar

de vendre a la menuda

i de plomà al veïnat.

La indústria ja no dona,

tampoc dona el treball

i menys la burocràcia

i menys encara l'art!

Només dona, ara, vendre

ous, llet, o bacallà,

carbó, fruita, verdura...

cobrant-ho als ulls del cap!

I ves com altra volta

tenim d'anar cridant:

"Abaix la tirania,

abaix, abaix, abaix!"

FLOK

DIVAGANT

Moltes vegades he pensat, en moments d'obsecació i pessimisme, que era criminal la impassibilitat amb què els homes contemplen la penosa marxa ascendent del carro del progrés, i al veure com la majoria, lluny de prestar-li l'apoi de la seva espatlla, i l'ajut del seu cervell, s'entretenen en sembrar-li de pedres el camí, i fins, en els mals passos, mantes voltes s'hi troben alguns agosarats, amb la folla pretensió de fer-ho recular.

Però, en altres ocasions, he mirat més justicier i optimista el moviment del progrés, i els meus astorats ulls s'han extasiat en la contemplació de l'alt grau de perfecció que, gràcies a aquell, han lograt la justícia, la germanor i la llibertat.

I he vist com es ben governava l'escala social perquè tothom ocupés en ella, l'esgrao que a dreta llei li pertanyia, és a dir, obligant a baixar-la a tomballons als que, envanits i emmandrats, volen disfrutar egoísticament de les riqueses que els seus avantpassats recolliren a còpia de treball i altruisme; aguantant i apujant als que ajudats pel seu desfogat estament, gasten el seu cervell en estudis i perfeccionaments, que a la llarga i amb més o menys intensitat, recaten sempre en la del proletarià; deixant lliure pas, encara que penós, als que descontents de la seva migrada condició pecuniària, científica i cultural, desitgen millorar-la, éssent, potser, aquests últims els més nombrosos i els que més ajudats són en l'actual evolució del progrés, com ho demostra abundantment, l'increment pres en aquests últims anys per tota mena d'escoles i acadèmies, amb classes a fotes hores, de dies i de nits, lliçons per correspondència i altres facilitats, pel que vol instruir-se.

I, finalment, he vist com el treballador, abans esclau, i víctima propiciatòria de tota classe d'eventualitats, trobava ara camí planer, on vulgui que dirigeixi llurs passos; i l'enveja del seu amo perquè a l'estiu va a estuejar, en té prou amb un any de preparació per passar quinze dies de gaudi, en qualsevol llogaret del mar o de la muntanya; i el que, cobdiciós, mira al que comodament assegut darrera el mostrador s'enriqueix de dia en dia, en té prou amb cinc o sis anys d'economia per tantejar la fortuna amb una petita botigueta que, generalment, li basten pocs anys de vida per a convertir-se en un gran establiment; i, per últim, el panxa-content—com podríem dir al que viu sots el lema de "Qui dies passa, anys empeny"—, que no es preocupa de previsions ni ideals que li escurarien el sou i li pertorbarien la tranquil·litat, és, potser, el qui més s'aprofita del progrés, perquè pot assadollar-se a gracienc en la vida que més li plau, ja sigui l'alegre i bulliciosa, ja la tranquil·la i asossegada.

Alguns n'he vist, no obstant, que no han lograt llurs desitjos, però precisament per això, perquè sols eren desitjos; perquè no "volien" estudiar les veritats i enigmes científics, sinó que "desitjaven" que tothom alabés llur ciència; no "volien" enriquir-se per ajudar les necessitats individuals i ajudar les agenes, sinó que "desitjaven" viure la vida de platxeri i corrupció assequible al que té diners; no "volien" reunir una gran cultura per a ésser espill dels demés, sinó que "desitjaven" enllernar-los amb llurs reflexes. Es per això que fracassen, els que amb aptituds per surar, no fan més que enfonsar-se.

...I després he tornat a veure els que sembraven de pedres el camí del carro del progrés, i m'he adonat que darrera d'ells hi havia una munió de progressistes, que recollint cohejosament i carejant amb destresa les pedres, les unien sobre el pis, ben cimentades i nivellades perquè sense perill d'enfondrar-s'hi, hi llisquessin suauement les rodes del seu carro triomfant.

MARTURIA

3 . 0 0 0

Una gran obra

Convidats pels doctors Dencàs i Mari-Guinaert, hem visitat la "Clínica Sant Jordi", on hem fruit les delícies d'una organització pulcra i esmerada.

Per ésser una institució benèfica per a l'obrer ens ocupem convençuts de que afavoriríem als proletaris, que, fins avui, tan necessitats estaven de poder gaudir els beneficis que sols a la classe adinerada li eren reservats.

La "Alianza" primer i la "Clínica Sant Jordi" ara, va resolvent el paorós problema de les enfermetats que tants estralls fan a les butxaques dels treballadors, fins al punt que podem dir, en aquest aspecte, que ja no són sols els rics qui tenen a la seva mà els mitjans de curació. També els obrers, amb preus mòdics, tenen els procediments hidro, helio i radioteràpics amb la corresponent classificació, bastant nombrosa d'aparells per les diferents cures.

Els doctors Dencàs (medicina) i Mari-Guinaert (cirurgia) amb la cooperació de valiosíssims especialistes, que, si no són eminències estan, en camí d'arribar-hi, per la seva eficiència demostrada en les operacions—algunes series i importants—que porten fetes, han posat als obrers en condicions d'avantatge per aitals fins.

Com a complement tenen feta una aliança

amb una institució benèfica amb la que els malalts, demés de l'assistència facultativa, veuen compensats llurs jornals amb la quantitat que la de segurs els hi passa.

Co explicat, ara. Després entren els grans projectes, que seran realitat quan els humils responguin a la crida que se'ls hi fa, car tan gran obra per a tots té d'ésser i entre tots l'hem de fer: pavellons per a les diferents enfermetats, establiments — com solament a Rússia, és ja un fet— de cases de repòs per a obrers, instal·lades en països de clima apropiat, etc.

Si del ja fet us en voleu fer càrrec, visiteu-la. Doneu-hi un tom per la plaça de l'estació de Sant Andreu, i la veureu sorgir majestuosa, amb les portes obertes, acollidores com els braços d'una mare que espera rebre al seu fill llastimat, i, com ella inspirant la confiança que tant necessita el malalt per sa curació.

JOSEP ROCHE

EL TREBALL

Si treballes amb delit, patiràs sovint del pit.

Essent gandut i borratxo, pots arribar a emperadò.

No trebal·lis amb fatiga, perquè les cames et faran figa.

Si algun diner vols arreplegar, no trebal·lis. Fes treballar.

Val més ésser ric senyor, que polít treballador.

La dignificació del treball, serveix per fer l'últim badall.

INSURRECTE.

L'amic perdut

Ha mort, als trenta anys, en Manuel Roche. Mestre, no volgué exercir la carrera, per no amollir-se al sistema d'ensenyança actual. Era el finat, home d'idees i sentiments liberals.

Al seu germà, Josep—benivolgut col·laborador nostre—com a la restant família, el nostre sentit condol.

EL NOSTRE BATLLE

—Diguin el que vulguin, Barcelona és la ciutat més neta del món!

El present número ha estat visat per la prèvia censura governativa.

A Versalles han castigat amb sis mesos de presó i 1,000 francs de multa a un vaquer que venia llet en males condicions.

Quina mala llet!
Què hauríem de fer amb els nostres de vaquers?

L'Ajuntament de París ha pres l'acord de que els bombers de la capital no vagin als pobles veïns, en cas d'incendi, a no ésser que el foc amenaci destruir trossos artístics.

Per ço vist, el Govern de la república creu que la vida dels ciutadans no té cap importància.

Molt bonic!

Aquests dies ha tornat a ressuscitar, com cada any, l'imbècil "Don Juan Tenorio".

Ja comença a ésser hora de que l'arreconem aquest mort.

Novembre. Diada dels morts. Corones, Rams de flors. Ploralles. I, a l'endemà, tornem-hi que no ha estat res!

Els cors catòlics, apostòlics i romans, ploren un dia a l'any, no perquè tinguin ganes de plorar, sinó perquè els han dit que plorin en tal dia.

S'ha celebrat a tot Espanya el dia de l'Estalvi.

Francament, nosaltres no sabem què és això de l'estalvi.

Tot l'any—segons sembla—l'emplearem en una cosa diària: el dia del Llibre, el de la Caça, el de la Mare, el de l'Estalvi, etc., etc.

Quin serà aquell dia!

Amnistia! Justícia! Benvolença! Perdó!

Veus ací les veus que al sortir de la boça no fan remor perquè neixen en el cor dels homes que en tenen, dels homes de bona voluntat.

Si Jesús va perdonar als seus botxins, nosaltres, que tan catòlics diem que som, per què no podem perdonar?

Les presons estan plenes. Quantes mares estaran plorant als seus fills? Quants fills a les seves mares?

Quantes llars desfetes per no tornar-se a re-

UN TROS DE PAPER.

ESCENA DE LA ARCADIA.

SCENA PRIMA

Vaja, desperta, bogarat!
Tres hores que t'alt al sol,
Y en la aixoll de cantar conto
Que t'herro deu estar rosch.

Desperta! que son deu hores,
Com se t'enganxa l'hanell!
Deixa'l lliu, vaja, gandula,
Que t'esperan los bacans.

Los pollastres y gallinas,
Com qui diu ja van a joch,
Y la anebs temps fa fanguetza
En la bassota dels oms.

Mont se 's vist dormi en esta hora
(Ni las marmotas!) Jo t'loch!
A fe t' dich pasc de mida,
De mesura y canastrò.

Què pot ser ne "la del gas filla"
Passa clar que lindrà son;
Estar senyer tot lo vespre,
Amorrada al finestró.

Per tarrar ab lo Pau Moray
Ó ab lo bouher del Manon,
Ó ab lo guarda-bosch del terme,
Ó ab lo dimoni ¡Cap gros!

Y després faltas a l' hora,
Y després sobra la son,
Y després l' amo que t' peugi,
Y després que t' penja tot.

Y los aniellos no pasturans;
No pasturans los bacans,
Y van corrent las soldadas
Y paga amo, paga boig.

Però ja t' dich, dormilega,
Arriu mateix loca t' dos
Que per afatar bogarros
Preu hagamudo so jo.

Y la música que daba
A lo cant só armonios:
Eran los plors de lo moosa
Y la grinyols de sel bacans.

BEAT MARGARITA.

A deu anys.

Vestit curt de apoplejadas, ab sacsons per la creixensa.
Se ensenyan los pans y las panotrilhas, y se fan patons a los senyors de corta edat.

Gorró de bordados ab plometas de colomí xarel·lo
Lo miranyach se sol portar un poch mes llarg que lo vestit perquè se vejan los assors, y algunas voltas lo pany de la camisa.

Lo passéj se fa a camadas per la Rambla, y lo té superi lo dona un séqui no meos numerós de estudiants de primer any de Institut, foment eljarros de metafisica lligats ab paper de regalencia.

A vint anys.

Vestit de vesia ab penjaletes de inmodissias varias y forros de cal esparter.

Buinas ab ullets, com avans se deyan las collitas
Camions ab trampa y en la ralla del mij lo retrato de un bouher, que té donada paraula de casament, ab paga y senyal.

Mij barret ab un jardí de flors y flochs, y en lo eim un sñech loca ab sos pollets.

Collita ab aixamples.

Las molles de nita, ó las que tioguen algun defecte en la bormosa de la vista, podrán usar auileras, tenint molt cuidadu de mirar descaramadament a los homens, gracia que dona cert aire de veng dor de Africa.

A trenta anys.

Lo mateix de la edat anterior, portat ab algo mes de descaui. A primera hora del mati senta molt bé lo vel a la cara y lo libre de missa.

A quaranta anys.

Es de gran moia lenir una filla de quínte
Pero que no passet de quínte.
Que sempre t' tingue quínte.
Si t' lo setre, ja no t' fem re.

A cinquanta anys.

Las modas de viot, restauradas per la tística Padró y las polingas de casa Rovilla.

Quant se tenen diners es de gran té ferre la amiga y se gona mare de algunas polletas.

A seixanta anys.

Tararut, dotze hores.

LA OBRERA DE MEMORIAS.

IV.

Tres vegadas be estimall
Y ara aquestos tres amors,
Se semblan a tres misteis,
En que portan tres recorts.

V.

Entretente en fumar vidres,
Qu' a na 'l pas qu' anem tots deu,
Prompte lindrás de mirarte
L' eclipse del meu amor.

VI.

Diu que tens celos d' una altre,
Ximpleta, no finguis por.
Jo só comerciant dels grossos
Y no tracto al por menor.

VII.

Añen, nina, ara que hi pensu...
Bona nit lincuis, m' a miu!
Que m' he descauidat las clavus,
Y a casa no m' ventrian.

JOSEPH SERRA.

«Crencian que encara no hi sentit cap zarzuela? Vostés dirán, ¿quina sort! Ja ho es, ja; pero m' barria acordar dir-ne alguna cosa, y parlar al mateix temps de la companyia. ¡Ah! callin: de la companyia potser els en podré dir alguna cosa; si, si jo l' he de haber sentit; me balla pel cap.

Ja m' en recordo! Dimejant passat vaig véure lo Campanone, que es tot lo menos zarzuela posible, com que es la Proca traduida al castelló.

La música ja l' haurán sentida: inspirada y lluegura.
La execució ja es un altre cosa: sobre ella hi ha molt que dir, pero per avuy no 'ls en diré mes que lo que següeix:

La Sra. Toda (quin nom per una tipic; sembla que no l' hi bagit de fallar res!) té una bonica figura (aixó es lo primer que miro en una dona), una veu agradable, canta ab expressió y vocaliza bé; en una paraula, m' agrada sempre que no trina. Un altre dia l' hi diré perquè.

Lo ten Beracochas lucca constantment ab lo seu nom, ab la seva figura y ab lo seu modo de cantar.

Ningú l' creurá quant plori, si quant estigui enamorat. Té massa panxa.

La veu es de timbre: pero l' esforça tant, que algunas vegadas sembla que l' hi arreoquin un caixal.

Lo senyor Forandez desempeña bé lo paper de mestre de música. En lo final del primer acte, que surt molt ajustat, merceit en aplausos, y l' hi dono de tot cort.

Lo hait senyor Rodriguez hi fa un pallaso de malgano. Qué 's pensau: ferros rimar perquè anaba ab la cara plena de sang!

En lo tercer acte, apesar de lo deplorable que hi está, lo varen aplaudir y feran repetir lo dan, que cania ab lo burijone: Aixó deu animar-lo perquè proba que en lo tercer acte lo públic encara va estar pitxor que ell.

En fi, un altre dia en parlaré ab mes calma.

Lo dijous pròxim inaugura sas funcions la secció de la Gala, en lo mateix local que l' any passat. La primera funció se dona a benefici de Los amigos de los pobres. Ja s' agrada una societat que procuri unir la caritat a la diversió. Desistim, donchs, flugas, cases a la empresa; que 'na fassi riure per las butxacas y que ella també rigui per las aevas. Si es com l' any passat, ja li las dugas cosas seguras.

Las senyoras son las que mes coluecen en modar, los homens jcal som un tant fets a la xambera. Per aquest motiu, publiquem avuy un article de modas, escrit per una senyoreta que desde ara forma part de nostra redacció.

CANTARELLAS.

Si vols que vingui a cantar, Nina, fes lo que t' diré...
Treu lo lloro del baló,
Qu' a mi ningú m' escarneix.

II.

Me vas roba'l cor, nineta,
Y sense cor, ho m' hi trobo...
Fés lo favor de tornar-me'l!
O t' ho diré d' altre modo!

III.

Ben vinguda ab les perfums
Y ab las verdors, primavera...
Ja li temps que t' esperaba
Per treurem la samarreta.

MODAS.

La principal moda de las criaturas de tal edat es sembrar a sòrd pases.

Las senyoras com cal vestidan los seus empollós de manch, color en que hi resultan molt mes las tacas. Las barretas se fan ab vel per millor dissimular las leganyas y altres debilitas de los angelots.

Algunas mares, devotas de la economia y viciara mes de la sua comoditat, antes del part prometen vestir de babil... a las criaturas. Lo acostumat en veritats casos es lo de la Mare, que es del color de la llet que vomitan los querubins a dita.

La experiencia té demostradas las ventajas de la bossa. Las mares que no tenen ninera deuen precaverse de butaca per las bossas vuidas y de amagatell per las plenas.

LO ANY NOU

(per T Padró.)

MOSTRA DE LAS VINYETAS DEL ALMANACH DEL TROS DE PAPER.

JANER.
Lo vell Monseny.

FEBRER.
Carnestoltes de pallar.

MARÇ.
Quarantena.

ABRIL.
Rosas.

MAIG.
Jochs florals.

JULIOL.
Recreos de la TORRE.

AGOST.
Figas.

SEPTEMBRE.
A Mosonrral!

OCTUBRE.
Aulas.

NOVEMBRE.
Morts.

DESSEMBRE.
Galls.

fer mai més? Enlairem la nostra veu per a que no diguin que no ho han sentit els que poden concedir...

En un poble de la provincia de Santander hi ha un mestre titular que després de passar trenta sis anys en una escola, en fa sis que no cobra.

Molt bonic! Molt dignel! Després de l'atemptat de Bolonia, en Mussolini ha dit que fins que acabi la seva obra, res pot succeir-li.

Fiats de la 'Virgen' i no portis cuirassa. A Italia s'ha restablert la pena de mort. I s'han suprimit els Tribunals competents per aplicar-la.

Que ho digui Anteo Zamboni. A Vigo ha mort una dona que tenia cent dos anys. No deuria menjar sardines en conserva.

Ha començat la revisió de la causa instruida contra el senyor Núñez Alegria, que disparà dos trets al cacic de Salamanca Diego Martín Velor.

No ha dit en Primo de Rivera que els cacics són els veritables enemics de la patria? Doncs, que li donguin al senyor Núñez la creu de Sant Ferran.

Un xicot ha sortit d'Alicant en carrera pedestre i no pensa aturar-se fins a Madrid. Ja tenim una altra gloria nacional.

Els vagues del carbó segueixen resistint a Anglaterra. Aquesta batalla és la batalla de les Termopiles moderna, serà el Waterloo del napoleo-nisme capitalista.

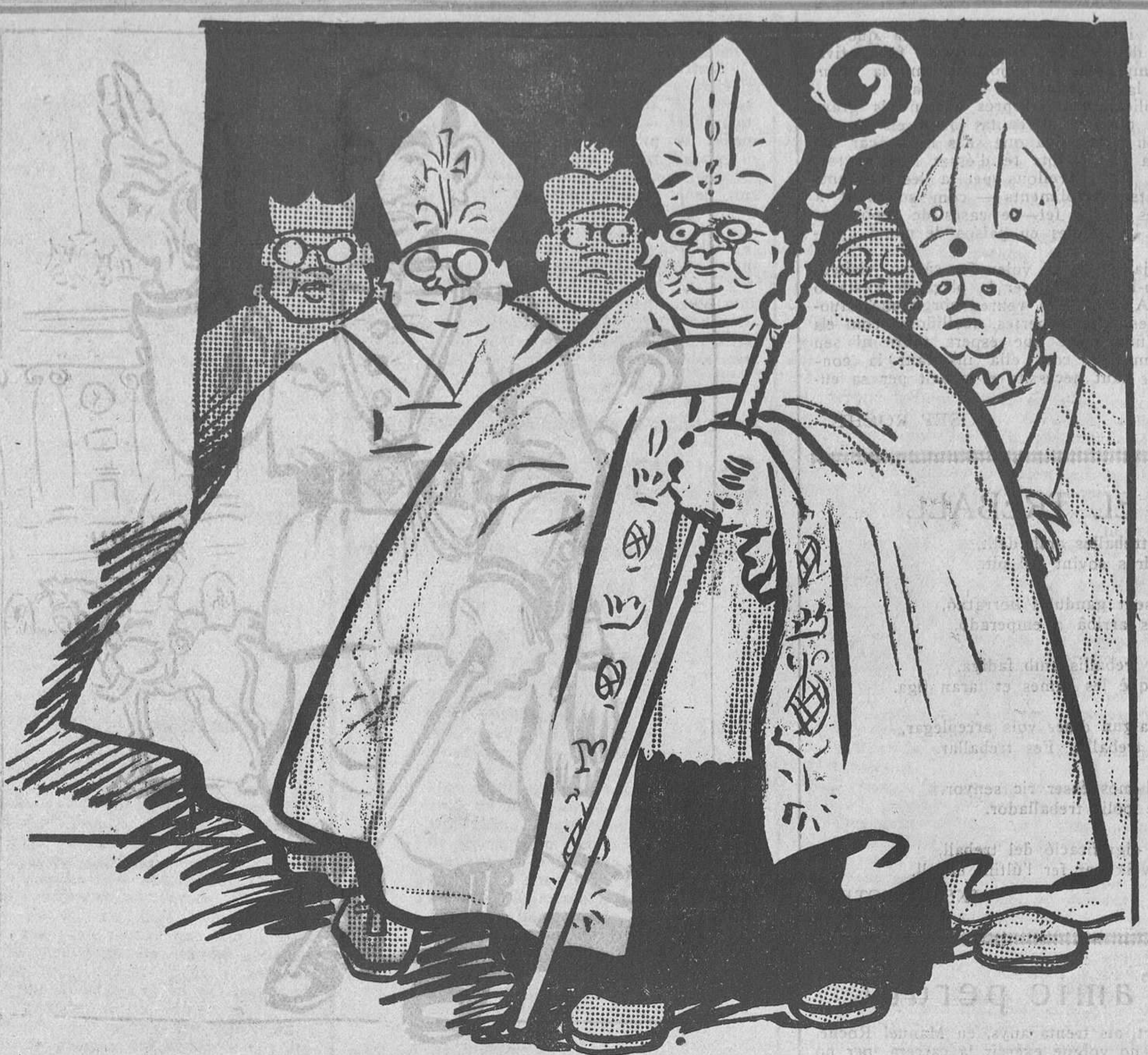
Quan els xinos maten un francès o un anglès, els corresponsals europeus de l'ex celest imperi diuen: Acte de bandolerisme.

Quan els anglesos bombardegen una ciutat i maten trenta o quaranta mil xinos, diuen: Victòria anglesa.

Equitat, senyors corresponsals.

3.000

Imprenta LA CAMPANA I L'ESQUELLA Carrer del Olim, 8 : Ciutat

INSTANTANIES DE LA CIUTAT

La processó de l'altre dia.

UN TROS DE PAPER.

L'edilior d'aquest setmanari s'ha proposat fer córrer el públic. Ara està preparat, baix la direcció de D. Robert...

Què és que feya córrer que nostre campatrics el barto-

Tenim noticies de Màlaga, ahont nos diuen que ja he el

Las parroquians del café de las Set perlas, que (entre

Gracias, encor Cayas: lo públic li premi tot bona

Un diari de Barcelona, ja deuen saber quia volen dir,

Després, el senyor Albalat si diu carnicero, ja era pens

Per últim, aquí hi diu el diari citat, que la companyia

La fura-sarri de Sarri s' està després per compler

Després de aquets despresos, l'hi vides i decorets,

Corra la veu de que la Estrella no podrà fer aquell

EPIGRAMAS.

Dubent D. Pau lo soy el meoro diges? - Finsit amar dret. - Això sí que 't impossible.

Tot hom dia que soch un jove adorat de bones premdas

Si plegas que 'l senyor Lopez aquesta setmana acaba

Lo jeral, a qui ab apoteosi del senyor fiscal dramàtic,

Quins ganats deya ab un novel, relacat, line ara y

Un capellà predicava l' altre dia sobre el miracle de

Tenim entós que algun polític s' ha retirat a la vida

Elagiant un gisano en cabell que volia vendre a un

No faran res, va contentat lo senyor. Què hi faria

Caestió de llana. La dona que va donar lo Diari de Barcelona

Veut-me, dona un, l' altre dia—jo tinc una pena;

Conceixes en Pau, aquest tan droper? - Sí, y que?

SÍMILS.

En qué se semblan los generals a las oriaturoles? - En que portan farxa.

En que semblan los corretores a las marmaneyas? - En que fan los soguets a la plaza.

En que semblan los ministros a los que van a es-

En que semblan los corretores a las marmaneyas?

En que semblan los ministros a los que van a es-

En que semblan los corretores a las marmaneyas?

En que semblan los ministros a los que van a es-

En que semblan los corretores a las marmaneyas?

En que semblan los ministros a los que van a es-

En que semblan los corretores a las marmaneyas?

En que semblan los ministros a los que van a es-

En que semblan los corretores a las marmaneyas?

E. R. - Casimiro Miralles.

CHIRADA.

En pleret y en castellà tindria de processar-me per no cotisar lo rob

En pleret y en castellà tindria de processar-me per no cotisar lo rob

En pleret y en castellà tindria de processar-me per no cotisar lo rob

En pleret y en castellà tindria de processar-me per no cotisar lo rob

En pleret y en castellà tindria de processar-me per no cotisar lo rob

En pleret y en castellà tindria de processar-me per no cotisar lo rob

En pleret y en castellà tindria de processar-me per no cotisar lo rob

En pleret y en castellà tindria de processar-me per no cotisar lo rob

En pleret y en castellà tindria de processar-me per no cotisar lo rob

En pleret y en castellà tindria de processar-me per no cotisar lo rob

En pleret y en castellà tindria de processar-me per no cotisar lo rob

En pleret y en castellà tindria de processar-me per no cotisar lo rob

En pleret y en castellà tindria de processar-me per no cotisar lo rob

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ.

Carrer Ampio, 20

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LIBRERIA ESPAÑOLA

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ampio, 18, y Rambla del Rey, 18.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA. Al mes 4 rs.

FORA DE BARCELONA. Trimestre 12 rs.

SURTIRÀ UN COP CADA SEMANA.

LA SUSCRIPCIÓ COMENÇA SEMPRE

la 15 de cada mes.

LA ESTACIÓ QUE SE 'N VA Y LA QUE VÉ.

Ja acabem de ser a l' aquell temps en que l'et hom dia:

No sé compendre com hi ha gent que prefereix l' ierra

ben heminat, ab sas tentas magnificas: tot lo que vulguin.

ben heminat, ab sas tentas magnificas: tot lo que vulguin.

ben heminat, ab sas tentas magnificas: tot lo que vulguin.

ben heminat, ab sas tentas magnificas: tot lo que vulguin.

ben heminat, ab sas tentas magnificas: tot lo que vulguin.